

Het is in de aanbieding

In de supermarkt zoek ik in de diepvries naar spinazie, maar stuit op doosjes minipizza's. Pats, ik ben meteen terug in de tijd toen mijn moeder nog leefde. Het lampje van mijn antwoordapparaat knippert. Ik klik het aan en pak alvast pen en papier. De stem van mijn moeder (86) klinkt zoals verwacht uit het toestel.

'Jaha, met mij. Je bent zeker weer naar yogo?'

Ze zegt het steevast verkeerd, want yoga blijft iets wereldvreemds voor haar. Yogo kent ze van de yoghurt drank die ze graag lust, vandaar.

'Hier is het boodschappenlijstje,' zegt ze. Geroutineerd somt ze op dicteersnelheid haar benodigdheden voor die week op. Daarbij geïnspireerd door de folder van de supermarkt die elke maandag bij haar in de bus valt.

Mijn moeder, nog stammend uit een volstrekt telefoonloze tijd, is er stiekem trots op dat ze met zoiets nieuwerwets als mijn antwoordapparaat kan omgaan.

'Koffiemelk, een grof brood, een half krent, een ons boterhamworst. Thee ... je weet wel, van die one zakjes.' Ze spreekt dit oer-Hollands uit als óóne.

Ik weet het inderdaad, ze bedoelt de zakjes voor één kopje thee, *one cup* staat er op het doosje. Zuinig doet ze met zo'n zakje zelfs de hele dag. Als ik het op het aanrecht in een kopje zie staan gooi ik het gauw in de vuilnisbak en roep dat een oud theezakje ongezond is. Ze knikt braaf, maar blijft het doen. Wat ik dan ook wel weer leuk vind, die bejaarde eigenwijsheid.

'Frisdrank, een halve bloemkool... neem zelf maar de andere helft ... soda, groentesoep, mieniepiezaas...'

Op zondag kookt ze nooit, dan eet ze tot mijn gruwel droge soep uit een pakje en zo'n minipizza. Terwijl ze haar zeven kinderen vroeger op het hart drukte genoeg vitamientjes te eten!

'Een rol pepermunt, schuursponsjes, zoetjes, koek ... niet van die kleine, hoor!'

Sinds ik zelf op mijn cholesterol moet letten, koop ik voor mijn moeder automatisch ook kleinere koekjes. Daar is ze echter niet van gediend. Zoetjes in de koffie, maar daar hoort wel een flinke koek bij. Ze komt uit Oudeschild en daar eten ze altijd grote koeken!

Ze sluit het lijstje af met het bijna frivolous klinkende: 'En een blikje cocktailworstjes.' Het is even stil. Dan zegt ze een beetje onzeker articulerend: 'Enne, bel-te-goed... Kan ik dat eigenlijk ook gebruiken? Het is in de aanbieding en nou ja... kijk zelf maar.'

Later leg ik bij haar draaischijftelefoon uit waar beltegoed voor is. We lachen er smakelijk om en nemen nog een koek. Een grote.

*Marianne Witte
Den Burg*

In iets gewijzigde versie gepubliceerd in Margriet Goud voor uw brief maart 2012